

5. szám.
Február 1-én, 1868.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtáránál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7. sz. Hirdetések díja: 1 hasábos petit sor 7 kr.

XIX. kötet.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Miniszter locutus est! Miniszter megszolta nekünk magyarul delegatzióban. Ecce nehiz problema meg van oldva! Columbus tojasa izs mar szip tojazz volt, de Beke tojasa mig anal izs szeb tojazz. In izs od voltam gyülizsbe, mikor ez megtörtinte magat, mert vanak sokan betegek, kik helet kel mozdnd nekem lenyi egisgezsnak. Had csak od latom miniszter Beke urat, had csak me ijetem rajta: hajh, mi törtinik ma, ha eszt megszolyita valami tigrizs, is aszt feleli ra: nye znam! Had ezzer senki sem izs nem szolyita ő közözs excelentiajat; csak fölkeli magatul, is kezdi fenyegető mozdulatot tenyi, hogy mingyart beszilnyi fog. Elsapadtunk magunkat! Is valamikipen elnök Szentivanyi Karol barátom, mikor Miletino-Sztratimirakulovics urak felalnak beszilnyi dia tan magyarul papirosbul, fordulya nyakat fil oldalra, is kezit teszi szeme eleibe, hogy mondhason: „in nem latam, hogy olvasta volna valaki beszidet,” hasonlatozskipen elnök Somssich Pal barátom izs, a mint lata minisztert fölkelnyi, dugta be füleit kit tenyereivel, hogy mondhason:

„in nem halotam, hogy beszilt volna iten valaki nem magyarul.“ De micsoda nagyon kelemtessen voltunk confundalva, mikor megzendültek miniszter ur szajabul idezs haz i nyelven arany szavak: „Elnök ur, kirek felolvazstatnyi esztet.“ Is azal letet irast asztalra. — Is ecce hogyan szipen keti van metszve ezel egisz gordiusi csomo. Minder. közözs miniszter ur megtanul eszt az öt szot magyarul: „elnök ur, kirek felolvazstatnyi esztet;“ is mikor interpelalunk valamelyiket valamirül, elhoz nekünk feleletet irazsban, s csak anyit n ongya elejbe: „Elnök ur, kirek felolvazstatnyi esztet.“ No csakhogy enek szerencsisen kitalaltunk nyitjat.

Azirt izs iljenek közözs miniszter urak!

Fogunk nekik anyi faklyazs zenit, mihelyt biesi policzaj megengedi. Nem ugy, mint pragaiak, kik akartak miniszterüket meghajigalnyi. De mid akarnak imfamizs roszt csehek? Mink vagyunk csehül, sük verik be miniszterek ablakait. Aszt hiszik dölyfös csehek, hogy talan naluknal csehebbek nincsenek mar vilagon?

Hanem anal szigyenleni alkalmasabb do-

log az, a mi odahaza tekintedezs barátom uraimnál törtinik Kecskemiten.

Ejnye, ejnye. Az mar csak szörnyü dolog, hogy baloldali választok meghajigálnak jobboldali képviselőt. Eszt a subscust helyre kel hoznyi. Is az maskipen nem lehet, mint ugy, hogy mostan megind kecskeméti baloldali képviselő hija ösze niggyülist, is akor meg jobboldali választok hajigalyanak visza. Eszt igasag uoy kívanya. Aequalis divisio non turbat fratres. Fen kel tartanyi mindenben europai aequilibriumot. Ezen szempontbul helyezslek aszt izz, hogy a

mint Pecsovies viczlap megjelente, kormany izz azonal meginditota Borsszem Mukit; mert az ugy igasag. „Ha te engem ütsz a te zsidodal; in izz ütlek tigid az in zsidomal.“ Ebe van nagy philosopha.

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon

Pos scriptum. No ugy-i nem tudnak odahaza nalunk nilkül tartanyi orszaggyülist!

T. Z.

Dr. Ágay Adolf válogatott nyugtatóványai.

1. Nyugtatóvány 50 azaz ötven forintról o. é. mely összeget t. cz. *Pákh Albert* urtól fölvettem, hogy a „*Vasárnapi Ujság*“-ban szidjam érte *Schmerlinget*, s dicsérjem *Deák Ferenczet*, *Tisza Kálmánt*, meg a magyar alkotmányt. — Bécs, 1861 jan. 30-án. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Tökés*.)

2. Nyugtatóvány száz azaz 100 forintról o. é. mely összeget t. cz. *Kovács Lajos* urtól fölvettem, hogy a „*Független*“-ben szidjam érte *Deák Ferenczet*, *Tisza Kálmánt*, és dicsérjem *Forgách* kancellárt. — Pest. 1863. jan. 30-án. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Csicséri Bors*.)

3. Nyugtatóvány százötven azaz 150 forintról o. é. mely összeget t. cz. *Kecskeméthy Aurel* urtól fölvettem, hogy a „*Bécsi Híradó*“-ban szidjam érte *Deák Ferenczet*, *Tisza Kálmánt*, *Forgách* cancellárt, meg a kostökös alkotmányosságot, s dicsérjem *Schmerlinget*, *Zichy Hermann*t, meg a februari patenst. — Pest, 1864. jan. 30. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Náday Ezüstös*.)

4. Nyugtatóvány kétszáz azaz 200 forintról o. é. mely összeget t. cz. *Gans Mór*icz urtól fölvettem, hogy a „*Magyar Világ*“-ban szidjam *Deák Ferenczet*, *Tisza Kálmánt*, *Kovács Lajost*, *Forgách* cancellárt, *Schmerlinget*, *Zichy Hermann*t, a 48-ki és 61-ki alkotmányokat; dicsérjem pedig *Apponyit*, *Sennyeyt*, meg a pecsoviesok alkotmányát. — Pest, 1865. jan. 30-án. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Leng-nádfalvy*.)

5. Nyugtatóvány száz azaz 100 forintról, mely összeget a „*Hon*“ szerkesztőségétől fölvettem azért, hogy figurázsam ki a pecsoviesokat, s dicsérjem, a kikhez nagyobb rokonszenvet érzek. (Vertatur: a nyugta hátán van mindjárt egy nagy előszeretettel irt czikk az állatkerti majmokról.) 1866. oct. 30. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Porzó*.)

6. Nyugtatóvány száz azaz 100 forintról, mely összeget nsgs *Pompéry János* urtól fölvettem, azért, hogy ötet valahol másutt ne szidjam: más színészeket szabad. Pest, 1867. julius 30-án. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Porzó*.)

7. Nyugtatóvány ötven azaz 50 forintról, mely összeget t. cz. *Tóth Kálmán* urtól fölvettem, hogy a „*Bolond Miská*“-ban a zsidókat dicsérjem, s a *clericalisokat* kicsüfoljam. Datum ut supra. 67 julius 30. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Spitzig Iczig*.)

8. Nyugtatóvány huszonöt, azaz olvasatlan 25, azaz hogy forintról, mely összeget t. cz. *Török János* urtól fölvettem azért, hogy a „*Pesti Hírnök*“-ben csüfoljam ki a tulajdon zsidó feleimet, s dicsérjem a *clericalisokat*. Kelt ugyanazon napon, mint a fennebbi. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: ∇ = stb.)

9. Nyugtatóvány ötszáz azaz 500 forintról, mely összeget tekintetes nemes nemzetes és vitézlő *Ludassy Gans Mór* urtól fölvettem, hogy a „*Borsszem Jankó*“-ban csüfoljam ki *Keményt*, *Tiszát*, *Keglevich Bélát*, *Csernátont*, *Jókait*, *Böszörményit*, *Tóth Kálmánt*, *Török Jánost*, *Apponyit*, *pecsoviesokat* és *liberalisokat*, jobb és bal centrumot, szélső, még szélsőbb, legszélsőbb baloldalt falig érő, falnak menő, a falhoz hozzátapadt és falon kívül levő jobboldalokat, valakik csak a miniszterium kapuin kívül vannak, s csak attól örizkedjem, nehogy valami tisztességes embert meg találjak *dicsérni*, mert azt vagy megbuktatom: ha patronus; vagy sajgóperre ingerlem: ha ellenség. Mire is egyszersmind kötelezem magamat. Pest. 1868 jan. 1. Dr. Ágay Adolf. (Álnév: *Dr. Borsszem Jankó*.)

(Folytatásuk kövötk.)

Elkésett, de annyival igazmondóbb telegramm az „Üstökös“ szerkesztőségéhez.

Kecskemét, 1868 jan. 22.

Népgyűlési csata!

Hazánk. Mit akar az a Kecskemét? Madridot akar-e fogni, vagy Prágát játszani? Borzasztó, a mit a hírharang beszél: úgy dugdosták el a bösz tömeg elől az embereket, csakhogy agyon ne üssék őket; 50 sebesültről beszélnek!!!

Fővárosi Lapok. Nem, csak nyoleczról!!

Pesti Napló. Nem, csak beütött fejekről!!

Igazmondó. Nem, csak egyetlen egy beütött fejről; annak a gazdája is csöndesen hazaballagott a maga lábán; azóta sincs semmi baja.

Egyetlen egy eldugott emberről, — az is maga magát dugta el a normalis iskolába, — hanem azt okosan tette: ugyis sok tanulni valója van.

Egyetlen egy meghajazott (kapitányi hivatalos kifejezés) emberről, a kinek egyéb baja nem történt, minthogy most kevesebb a hajszála, mint azelőtt volt. Egyetlen egy beszarozott szónokról.

A szabad kömivesek páholya.

Alázatos fölirat.

Főtisztelendő Rendek prépost és leendő kanonok urhoz.

Különösen tisztelt és mély alázattal követett kegyes patronusunk!

Elragadtatással olvastuk főtisztelendőségének azon buzgó indítványát, mely szerint alakittassanak ezental tisztán katolikus kaszinók az országban.

Nemcsak helyeseljük ez indítványt, de mi már régóta gyakorlatában is vagyunk annak. Nemcsak az által, hogy egész délután nem foglalkozunk egyébbel, mint a római kérdésnek azon részével, mely a tarokban *római* számok alakjában van kifejezve. De főképp az által, hogy tagjaink kötelezik magukat korán délután egy *feketét* fogadni keblük legmélyébe; oszonna tájon egy *kapuczinert*, estve későn pedig egy *Bischof*-ot. Elmondhatjuk, hogy ezeket mi *legforróbban* szeretjük.

Minélfogva betöltvén azon mértéket, mely bennünket a főtisztelendőség által indítványozott testületek színvonalára emelni képes, kérjük magunkat első helyre bejegyeztetni.

A bieskei és ozorai olvasó egyletek.

Megint Józsa Gyuri.

Látta Józsa, hogy a t-füredi révész nyolcz debreczeni diákokt szállít át a Tiszán, kik legatióba igyekeztek messze a Duna mellékére.

Azonnal parancsot ad tisztartójának, hogy vizsgálja kell őket hozni Füredre.

A diákok épen pityizáltak a révkoresmában, midőn a tisztartó eléjük áll, s átadja nekik Józsa parancsolatját.

— Abból ugyan semmi sem lesz! — nem érünk most rá a tekintetes urral bolondoskodni, így is aligha el nem késett már némelyikünk.

— Már pedig annak meg kell lenni!

— Szeretnénk mi azt látni...

— Jönnek az urak? vagy nem.

— Nem megyünk!...

— Jancsi, Pista, Miska! Ezeket az urakat át-hordjátok a tekintetes ur udvarába!

Ugy történt; Józsának annyi embere volt a révház közelében, hogy álom volt nekik az ifjúurakat Józsa-hoz vezetni.

Ott tejbe vajba föröszték őket, hanem vigyáztak arra is, hogy egy is el ne szökhessék.

A diákok könyörögtek, káromkodtak; de biz ott virradtak ők fel Husvét első napján is.

Ünnep szombatján Józsa parancsot adott ki, hogy a környéken levő minden cselédje megjelenjen ünnep első napján isteni tiszteletre az udvarra.

A diákoknak pedig szívöket vette, mondván nekik, hogy ezek a szegény tévelygő juhok igen régen kaptak már valamit isten igéjéből, hát lássák el őket, — úgy sem mehetnek már legatióba.

A diákok a legatió jövedelme megtérítettése reményében, belenyugodtak Józsa akaratába.

Tartottak nyolcz praedicationát egymasután az udvar közepén...

Reggel 7 órakor kezdte az első az isteni tiszteletet, hanem az utolsó már estve gyertyavilág mellett olvasa fel a szent leczkét.

A publikum pedig ott állt reggeltől estig, hajadon fölvel, éhen szomjan élvezvén az isten igéjének gyönyörüségét.

Estére aztán gondoskodva volt áldomásról; a diákokat pedig — legationális jövedelmük megtérítettése után — beküldötte Debreczenbe.

Hanem a debreczeni iskola tanárai is megparancsolták a diákoknak, hogy máskor ne a füredi révén menjenek át a Tiszán.

A béke különféle phasisai.

Igy tartott a béke sok áldott ideig !

Igy tartották fel a békét egy — kis ideig.

Adomák.

December hóban a budai népszínház következő színlapokat adott ki szóról szóra :

„A budai népszínházban 1867 december hó **n adatik : „*Rákóczi Julia*.” Eredeti nagy történeti dráma 5 felv. *Ismeretlen szerzőktől*. Irták Thaly Elek és Jósika Kálmán.”

Néhai Miskolczy Imre, álmosdi közbirtokos deszkát vásárolt, s hazavitetvén, udvarán szárítás végett az ereszhez támogatta. Hogy pedig az eltulajdonítás ellen

assecurálja, a mint sorban voltak a deszkák rakva, végig reájok írta a nevét : „Miskolczy Imre,” s egy öreg udvarosának úgy adta felügyelet alá.

Azonban egy reggel látja, hogy a deszkák sorja nincs rendben, kiáltja az öreget :

„Hát — adta, hol van a „Mis“ (mert ezt elcsípte valaki) Kolczinak hívnak engem ?

Néhai Józsa György T.-Füreden, a reformatusoknál szokásos modor szerint, a hivek jószívűségéből telvén ki az úri szent vacsorához való bor és kenyér,

A béke különféle phasisai.

Aztán így tartották el Isten adta hosszú ideig. Mig a valódi örök ideig tartó béke bekövetkezik.

— felajánlotta, hogy ne requiráljanak mást, ad ő mindig. Közeledvén egyszer az ünnep, a r. kurátor elment a szent vacsora szükségleteiért, de Jósá valamely dologáért felboszankodván, nagy haraggal kérdi a curatort: „mit akar?”

Ez előadta, hogy az uri szent vacsorához a bort és kenyeret kérte.

„Hohó barátom, a ki vendégeskedni akar, szőlőt tartson; nem adok!” — lön a laconicus válasz.

— István bácsi! mondja meg nekem, — sokszor

olvastam már a kalendáriomban, hogy ha télen valaki megfagy, nem kell mindjárt a meleg szobába vinni, hanem először hóba kel takarni. Hát a ki nyáron fagy meg, avval mit kell tenni?

Tisztelt Bíró ur!

K. K. város részére szükséges vezettség elleni szer elfogyván, legyen szives azt az illető helyen megrendelni, ezen küldött által megküldeni. — K. K. febr. 6-án, 1863. Tisztelője N. N. perceptor mk.

Válasza egy képviselő urambátyámnak. — az öt ujév napján üdvözlő „uj magyar honpolgárok“ küldöttségéhez.

(Ellette Kálmán diák.)

Tisztelt „frissen sült“ (neugebacken) polgártársaim!

Megengednek önök, hogy elfogultságom miatt szobán szegény leszek. Érzem, hogy kitüntetésükre érdemetlen vagyok. Érdemetlen, — mert az emancipáció, mint a „szotykos körte,“ — magától ölükbe hullt. Az idő volt a mester Érdem bennünket tehát legfőleg csak annyiban illethet, mennyiben az emancipáció megoldásánál (felrotyogtatásánál) „Schnellsidert“ használtunk.

A mi már ama lélekemelő tényt illeti, mely szerint önök a „polgári házasság tetteleg érvényre emelése végett áldozatul“ — hozva hozzám szépnemük legszebbjeiből tizenkettőt, (elitjét) közülök egyet „jövendőbelimül“ szabad választásomra engednek át, — megren dült kebellemel meghajlok önök (gyenge oldalamat csiklándozó) gyöngédségük előtt, — de fájdalom! egy (az erdőről elzüllött vadkan) bánattól földhöz vert, és „mattá lett melancholiájával“ — ki kell jelentenem, hogy önök magasztos és „tüzet-szító“ ajánlatát elfogadni képes nem vagyok. Jöttek volna „hamarabb“ és keltek volna korábban! (Egy hang: Wie heist's? !)

Nagyrabecsült ajánlatukat nem fogadhatom el pedig, mert én egy irtóztató és gyógyithatlan betegségben, a „nősülési-izsony hatványozott mániájában“ szenvedek! (Brrr! a küldöttség tagjainak oldalbordáit hideg borzongatás hasogatja, — a leányok hidegtől vazogó fogaikat összezacsattogtatják, — a teremben a légkör 0 fokra száll.)

Utaikon önöket kísérje isten áldása, és tartsanak meg jó emlékezetükben. (A képviselő ezután, könypotyogtatások és forró kézszorítások között, — a szépeknek arcukat megcsipegetve, egy elhaló „ah és páh“-val ajakán, — a küldöttség megilletődött, s némán hajlongó tagjaitól búcsút vett és termeibe vonult.)

Komoly levél.

Nagy-Kunmadarasról írják: B. József földmives egy oly titok birtokában van, mely szerint semmiféle állatolvajlás nem történhetik, az végkép megszűnik, de sőt a ló és marhatolvajok végkép kipusztulnak; e titkot a magyar kormánynak hajlandó csak egyedül felfedezni — persze illendő honoráriumért — e mód szerint persze nem szükségeltetnék többé, hogy a vár-

megyék csendbiztosokat, pusztázó hadnagyokat tartának, s így az államnak nagyszerű kiadása kiméltetnék meg, s ez által is az adózók vállain a teher könnyítették.

Ezen emberről beszélnek azt azon vidéken, hogy ha valakinek marháját ellopják, s hozzáfolyamodik, hogy keritse meg: ki sem lép az udvaráról, a tolvajt megnevezi, s a jószágot sokszor negyedik vármegyéből is hozzák haza.

Ha érdemesnek látja a tisztelt szerkesztőség, kérem közölni; nevezett B. József készül feljönni Budapestre; szándéka ezen ügyben a miniszteriumtól kihallgatást kérni.

Az „Üstökös“ okmánytárából.

Ad acta comitialia anno 1681. Soproniensia valaki következő intentiót csinált:

Compono, impono, illudo, concludo, quid inde?
Conclusum, illusum, compositum, impositum,
Finis principio similis, sic ordo fugatur,
Nos dedimus, dabimus, nolumus et volumus,
Conventus noster ventus, conclusio lusus,
Ut fuit aggressus, sicque recessus erit.

Más valami jövő országgyűlés látogatói egy részének olvasásul ajánlja

G. F. P.

Borkoresolyák.

Magas születésű ur Akademia!

Én nem vagyok semmi nyelvészeti osztály, mégis midőn egy magyar ezrednél 30 évig szolgált kapitány azt mondá: „nekem után gyere,“ kinevettem. — Kaufleitner kapitány ur megboszankodott, s erősen állította, hogy a magyar nem mondhatja: „gyere után nekem“ — komm nach mir.

Most a postánál a „Nachnahme“ német szót Kaufleitneresen fordították magyarra, s használják a „Vétel után“ helyett az „Utánvétel“ szót, mely a „nekem után“ vagy „után nekem“ neveltséges kimondásnak törül vágott testvére.

Ha a patkányok és egerek pusztítására nem is, de az ilyen osztrák-magyar szavak honosítása ellen jó volna a magas születésű ur akadémiának irtószert küldeni a postahivatalhoz.

Kelt Nagyvóltieden, januar 1. 1868.

Muszájkalapács m. k.

Egy kántor nagy készüléket tévén a nagypénteki énekesek összeállítására, egy buzgó német jágernek a Péter szerepét adta, s midőn a próbákon ezt kellett volna neki mondani: „nem értem, mit mondasz,“ mindig így énekelte: „nem tudok, mit beszélek,“ miért a kántor végtére megharagudott, a jáger pedig erősen állította, hogy az mindegy, akár „nem értek, mit mondok,“ akár nem tudok, mit beszélek.“

E nyáron egyik alföldi pusztán nyomtattak a csabai és komlói tótok. Estve a kivetett ágyás után összeügyülekezvén az atyafiak a tüznél, persze elsőbben politizáltak, s midőn ebből kifogytak, a csabai tót a mostani találmányokra vezette a beszélgetést, mesélt a csabai vasutról, annak csodálatos voltáról, megemlítette a telegráfot is, és megmagyarázta annak mivoltát úgy, hogy azt sem ő maga, sem pajtásai meg nem értették.

„De már az lehetetlen, — mondá a komlói tót, hogy a drótok által is lehessen egymással beszélni, még pedig messzeföldről is; az merő lehetetlenség, én azt nem értem.“

— És mégis úgy van, — állítá a csabai atyafi — ez a telegráf éppen olyan, mint egy macska; képzelj magadnak egy macskát, melynek feje Komlóson, a farka pedig Csabán volna — 4 mföld, — és ha te Csabán a farkára hágsz: abban a perczben elnyávogja magát Komlóson. Ilyen a telegraf.

Forróan sütött a nap egy nyári délután D. városában egy kéményre, honnét a füst vastagon emelkedett fel.

Az oskolás gyermekek a toronyban lévén, halottra harangozandók, tüzet gyanítván, a harangokat félreverték.

Futott a polgárság föl s alá, egymástól kérdezve, „hol van a tűz?“ — Miután tüzet sehol sem láttak, hazatértek.

Egy érdemes polgár egész boszusággal fakada ki: „nem is ég, csak bolonddá teszik az embert.“

Ugyan ez alkalommal egy polgárnak tüzkármენტ háza, a borzasztó tűz daczára is — épségben maradt egész elégedetlenséggel dörmögé a tulajdonos:

„No én hijába fizettem öt forintot annak az assecuráló társaságnak.“

Messze, messze a keleten, közvetlen a Rika aljában, egy helységben egyes bíróság székel. Az egyes bírósági szállás mellett természetesen bolt is van, hol egyebek közt bélyegjegyeket is árulnak. Az örmény szatócs élénk észjárásu ember lévén, szeretett élvezni. Történt pedig egykor, hogy a boltba egy székely vetődött be azon hitben, hogy az örmény pióczát is árul.

— Az nincs — mond az örmény — hanem menjen kend be ide a szomszéd épületbe, ott kapni fog.

A székely bement, és piócza helyett kapott három törvénytészi tárgyalásra jött ügyvédet.

— Ah! — szóla mamsell hangon egy finom törvénytészi figyelő a paraszthoz, ki gyámi tartozását huszasokkal fizeté — hát valahára eléjöttek sötét barlangjokból ezek a penészes huszasok?

— De higgye meg édes tekintetes uram — válaszol a paraszt, — csak tegnap kaptam néhány mérő gesztenyéért.

— De tudja-e atyafi, hogy már most ezeket csak 15 garásával vesszük ám el, — nyilatkozik a figyelő.

„Már ha úgy van, oda neki, pedig csak pengesse meg a tekintetes ur, mégis több igazság van ezekben, mint az új huszasokban“ — szóla a paraszt egész őszinteséggel.

Fm. Simor Jánosnak primássá történt kinevezetésére itt—ott tettek megjegyzéseket, sőt akadt néhány szélső párti, ki az új primást nem átalotta *Pecsovics*-nak is nevezni.

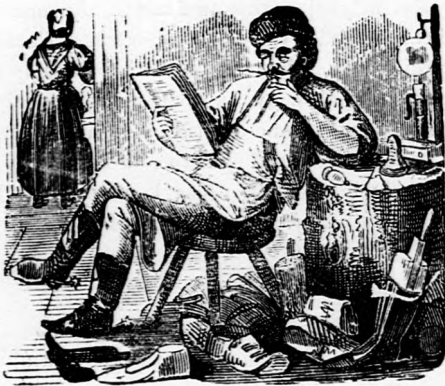
— Hogy lenne már az új primás *Pecsovics*? — jegyzé meg egyik tisztelője, hisz akkor nem nevezte volna ki Kubinszkít pesti seminariumi rectorrá.

Malheur.

Elhangzott a bál zenéje,
Beköszöntött már a hajnal:
Kinek oly hön udvaroltam,
Merre tűnt el a kis angyal?

Ah, emitt jó, s moncja kérve:
„Egy bérkocsit!..ám de gyorsan“...
S én elfutok, mint a bolond:
— Pénzem elchämpánéoztam.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Közös miniszternek — a mi hátnuk lesz türos.

— — Egy csallóközi csász a mostani nagy hóesésben egy roppant nagy sást fogott el elevenen, rá volt fagyva a fejére a hó (Hát azután mit csinált a sással?) Megette. (Ejnye! ezt kellett volna delegátusnak küldeni Bécsbe.)

— — Azt írja a „Hazánk“, hogy Bihar megye közönsége nem osztja a „Hon“ nézeteit, mert Nagyváradon jan. 16-án, a megyegyűlésen mind elfogadták Tisza Kálmán indítványait. Hiszen épen az bizonyít a Hon mellett, hogy jan. 16-án Tisza Kálmán *Nagy-Váradon* tesz indítványokat, a mik elfogadtnak, *nem Bécsben*.

— — X. megyében nemrég a főbíró kiadta a rendeletet az alszolgabírónak, hogy az adóhátralékot azonnal és irgalom nélkül hajtsa be. Másnap kap egy hivatalos levelet az alszolgabírójától ugyanaz a főbíró, melyben tudtára adatik, hogy ha a 86 forint adóhátralékát tüstént le nem fizeti; azonnal exequálni fogja. Visszafelele neki, mondván: „jól van, jól öcsém; de csak ne rajtam kezd.“

— — Egy belényesi tudós román professor legközelebb kideríté, hogy maga Rákóczy Ferencz is román volt. (Hiszen Jósika Miklós még régebben csinált belőle románt.)

— — Hát utoljára is francia dictionárjum az oka, hogy a közös minisztereket úgy híjják, hogy birodalmi miniszterek. Ez hivatalosan konstatáltatott. Mert minekutána a közös miniszter urak bálókat is adnak, és azokba meghívó jegyeket is küldenek a külföldi követeknek, s ezekre francziául kell írni czímü-

ket, s minthogy a francziában nincs szó erre, hogy „közös“, mert „commun“ annyit tesz, hogy „közönséges“, tehát kénytelenek e helyett csupa tiszta szükségből birodalmi minisztereknek híni magukat. (De hát már erről csak a franczia akadémia tehet: addig pihenünk meg benne.)

— — No most az is megtörtént, a mi még nem történt a világon, hogy egy törvénytelen gyerekek egyszerre két apja is akad, a kik nyilvánosan perlekednek felette, hogy melyiké a gyerek? levén ez „fátylyu Borics“ pályázó dráma.

— — Egy biharmegyei tisztviselő nemrég következő szójátékot csinálá: „A mi ritka, az mindig többet ér, mint az, a mi nagy mennyiségben találtatik; mint-hogy pedig nagyon sok *deák* van széles e hazában, de csak egyetlen egy *Tisza*: részemről jobban szeretem Tiszát, mint Deákat.“

— — Az se volt rossz, mikor valaki egy bankettben a nagyváradai főgymnasium főtisztelendő igazgatóját éltette, s többek közt azt mondá: „Ő tanított bennünket a korszellemmel együtt járni, összetartani, erős bödni és *gyarapodni*.“ — „De kérem alásan, — protestált ez ellen a főtisztelendő ur — erre az *utolsóra* már *nem én* tanítottam önöket!“

— — A provisorium alatt azt kérdi a jegyző Janótól: „miként lettél oly becsületes ember, hogy már régóta nem voltál lopásért bajban?“

— Hej uram, mai világban ninesen a lopásból haszon, mert ha ellopok két ökröt, nem kapok érte többet 40—50 forintnál, ha pedig ezért bajba keveredem, a cs. b.-nak kell adni 30—40 frtot, azután másnak szintén annyit, hogy pedig én pótoljam a magaméból, inkább nem lopok. Az ilyen világban csak másnak lop az ember.

Előfizetési feltételek

„AZ ÜSTÖKÖS“

1868-dik évi folyamára.

Egész évre	6 frt — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

■ Az előfizetési pénzek Emich Gusztáv kiadó-hivatalába (Barátok tere 7. sz.) intézendők.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő :

Jókai Mór.

(Lakása : Grszágút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1868.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja : Jankó. — Metszi : Folák